

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr.
Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2023, č. j. OAM-1170-17/ZR-2023,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a podle § 77 odst. 3 stejného zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 60 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce byl v České republice pravomocně odsouzen ve čtyřech případech za spáchání úmyslné trestné činnosti, které se dopustil v souvislosti s řízením motorového vozidla, z toho ve třech případech se jednalo o trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky. Konkrétně se žalobce dopustil trestného činu útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a opakovaně přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Za spáchanou trestnou činnost soudy žalobci uložily opakovaně podmíněné tresty odnětí svobody, peněžitý trest, trest obecně prospěšných prací, opakovaně tresty zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Kromě uvedené trestné činnosti se v dalších čtyřech případech dopustil protiprávního jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla, za jehož spáchání mu byly také uloženy peněžitě tresty. Žalobce byl dále uznán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, za který mu byla uložena peněžitá pokuta. Závažné narušení veřejného pořádku spatřoval žalovaný ve skutečnosti, že se žalobce opakovaně dopouští protiprávního jednání a od jeho spáchání ho neodradily ani dříve uložené tresty a sankce. Žalobce byl odsouzený za to, že dne 21. 8. 2021 kolem 20:55 hod. na dálnici D10 ve směru na Prahu po předchozím požití alkoholických nápojů řídil osobní vozidlo. Při kontrole hlídkou Policie ČR odborným měřením provedeným analyzátozem Dräger 7510 bylo v jeho krvi ve 21:14 hod. prokázáno 2,15 ‰ alkoholu a ve 21:19 hod. 1,96 ‰ alkoholu. Ve druhém případě žalobce, přestože byl trestním příkazem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 7. 9. 2021, sp. zn. 2 T 133/2021, uznán vinným z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a byl mu uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání dvou let, po vědomém požití alkoholických nápojů, když v krvi měl nejméně 1,97 ‰ etylalkoholu, kolem 19:20 hod. dne 3. 7. 2022 v Šimonovicích v ulici V Zatačkách a jinde řídil motorové vozidlo. Zatím v posledním případě byl žalobce odsouzený za to, že ačkoliv mu byl trestním příkazem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 7. 9. 2021, sp. zn. 2 T 133/2021, uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání dvou let, v Českém Dubu nejméně po komunikaci ulice Husova dne 7. 9. 2022 v době od 6:40 do 6:42 hod. řídil motorové vozidlo. První trestnou činnost spojenou s řízením motorového vozidla přitom žalobce spáchal ještě před udělením pobytového oprávnění, kdy řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, přičemž se snažil ujet policejní hlídce, která se ho snažila zastavit, nereagoval na výstražná zařízení ani varovné výstřely, přitom najížděl do služebního vozidla policie. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-44, z něhož vyvodil, že v posuzované věci není nutné hodnotit, zda je žalobce aktuální hrozbou pro veřejný pořádek, když plně postačuje prokázání, že v minulosti opakovaně závažným způsobem veřejný pořádek narušil. K pojmům závažné narušení veřejného pořádku žalovaný odkázal

na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a navazující rozsudky tohoto soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, a ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112, a dále na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2012, sp. zn. 7 Ca 5/2009, z něhož vyplývá, že jakékoliv narušení zákona lze za určitých okolností považovat za závažné narušení veřejného pořádku, nemusí jít při tom pouze o jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. US 945/20, nelze zrušení trvalého pobytu žalobce vnímat jako další trest za spáchanou trestnou činnost.

3. K tvrzení žalobce, že v případě odejmutí práva pobytu na území České republiky bude muset Českou republiku opustit a vycestovat do své domovské země, kde aktuálně probíhá válečný konflikt, žalovaný uvedl, že žalobce pochází ze západní Ukrajiny, kde v současné době žádné válečné operace neprobíhají. Navíc má možnost, poté co mu bude pravomocně zrušeno stávající pobytové oprávnění, požádat o speciální pobytový status, např. vízum za účelem strpění.
4. V další části napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Konstatoval, že žalobce je svobodný, povolení k trvalému pobytu získal dne 26. 4. 2006. Na území České republiky žijí dospělí děti žalobce X, nar. X, a X, nar. X, oba státní příslušníci Ukrajiny a dále jejich matka X, nar. X, rovněž státní příslušnice Ukrajiny. Obě děti již ukončily studia, nejsou žádným způsobem omezeny na trhu práce, stejně jako jejich matka. Žalobce určitým způsobem, zejména finančně svým zletilým dětem a jejich matce vypomáhá. Z výsledku šetření nicméně nevyplynulo, že by děti žalobce a jejich matka byly na jeho přítomnosti existenčně závislé. Veřejný zájem na zrušení trvalého pobytu žalobce je v posuzovaném případě dle žalovaného větší než dopad do jeho soukromých vazeb. Žalobce je dospělý a plně zodpovědný za své jednání. Trestnou činnost spáchal vědomě bez ohledu na její dopad na životy svých dětí a jejich matky žijících na území České republiky. I přes déletrvající pobyt žalobce v České republice je rozhodnutí vzhledem ke spáchané trestné činnosti dle žalovaného přiměřené. Skutečnost, že je žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu, mu nijak nebrání v tom, aby si požádal o udělení nižšího pobytového oprávnění, byť ne tak výhodného, jako je povolení k trvalému pobytu.

II. Žaloba

5. Žalobce ve včasné podané žalobě především zdůraznil, že na řízení ve věci zrušení trvalého pobytu nelze mechanicky aplikovat § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců bez ohledu na základní principy lidskosti, a je nutno posuzovat přiměřenost rozhodnutí v kontextu jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Zrušení trvalého pobytu představuje závažný zásah, pro který musí existovat reálná hrozba působící do budoucna, a nikoliv pouze protiprávní jednání nejnižší trestné společenské škodlivosti v minulosti. Pojem narušení veřejného pořádku zahrnuje odsouzení za spáchání závažného trestného činu a vztahuje se např. na případy podpory terorismu nebo extrémistických postojů. Jednání žalobce nedosáhlo takové intenzity, aby ospravedlňovalo zrušení jeho trvalého pobytu a stanovení příkazu k vycestování do země ve válečném konfliktu s všeobecnou mobilizací. Zájem na zachování osobního a rodinného života v posuzovaném případě významně převažuje nad zájmem na zrušení trvalého pobytu žalobce. Napadené rozhodnutí nezkoumalo rozsah vazby žalobce k území České republiky, délku pobytu manželky a jeho dětí, jejich vazbu k území a vzájemné závislosti. Žalobce žije v České republice dlouhodobě a spojoval s pobytem zde veškeré své budoucí

životní plány. V České republice také vychoval dvě nyní zletilé děti, odváděl daně, sociální a zdravotní pojištění. Činnost, která mu je kladena za vinu při rozhodování o zrušení trvalého pobytu, byla dílem zahlazena a osvědčena v roce 2008, tj. před 15 lety. Za trestnou činnost žalobci nikdy nebyl uložen trest odnětí svobody, vždy toliko tresty alternativní, konkrétně peněžitě, obecně prospěšné práce a zákaz řízení motorových vozidel. Žalobce zdůraznil, že cizincům, kteří mají na území České republiky integrovanou rodinu, by měla být vždy poskytována vyšší ochrana oproti ostatním cizincům, kteří do společnosti tak hluboce integrováni nejsou.

6. Žalobce dále tvrdil, že mu žalovaný neměl stanovit lhůtu k vycestování a rušit trvalý pobyt za situace, kdy je nezbytné poskytnout mu ochranu proti jeho vycestování na území Ukrajiny, kde by se stal mobilizovaným a byl by poslán do válečného konfliktu. Život ohrožující následek rozhodnutí je skutečností, která nemusí být v řízení ani namítána a má k ní být přihlédnuto vždy. Odkaz na možnost podat žádost o dlouhodobý pobyt ze země původu poté, co žalobce bude mít čistý trestní rejstřík, není vzhledem k bezprecedentní situaci na Ukrajině na místě. Je obecně známou skutečností, že na zastupitelských úřadech na Ukrajině nelze v současnosti tyto žádosti vůbec podávat.
7. Žalobce také nesouhlasil s vyloučením možnosti podat proti napadenému rozhodnutí odvolání. Absence dvou instancí zakládá rozpor takové právní úpravy s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a článkem 36 Listiny základních práv a svobod.
8. Závěrem žalobce namítal, že v celé věci bylo doručováno v rozporu se správním řádem, když fikce rozhodnutí byla správním orgánem vyznačována na rozhodnutí svévolně bez potřebného ověření údajů pro doručování, a nebyly tak splněny podmínky pro vydání meritorního rozhodnutí ve věci zrušení trvalého pobytu. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě především zdůraznil, že správní řízení bylo zahájeno na základě zjištění, že žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestního činu. Správní řízení tak bylo pouze důsledkem závadového jednání žalobce, který si musel být vědom toho, že takové jednání bude mít důsledky nejen v rovině trestněprávní, ale i v rovině cizineckého práva. Žalobce sám ohrozil realizaci svého pobytu v České republice, svého soukromého a rodinného života a života svých nejbližších rodinných příslušníků. Žalovaný konstatoval, že se v rámci správního řízení podrobně zabýval aspekty rodinného a soukromého života žalobce a při posuzování aktuálních soukromých a rodinných vazeb vycházel z informací dostupných v informačních systémech. Ani délka pobytu žalobce na území ho neopravňuje k tomu, aby se v průběhu svého pobytu opakovaně dopouštěl protiprávního jednání. K námitce nesprávného doručování v průběhu správního řízení žalovaný uvedl, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo doručeno dne 13. 6. 2023 do datové schránky právního zástupce žalobce JUDr. Miroslava Maška, kterým byl žalobce v řízení zastupován. Dle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců téhož dne nabylo právní moci. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se s dalšími námitkami žalobce dostatečně vypořádal. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Předmětem sporu je, zda žalobce naplnil podmínku opakovaného závažného narušení veřejného pořádku a zda rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.
12. Žalobce je státní příslušník Ukrajiny. Na území České republiky pobývá od roku 2004 a držitelem povolení k trvalému pobytu je od roku 2006. Žalobce byl po dobu pobytu v České republice opakovaně odsouzen za spáchání úmyslných trestných činů:

V červnu 2005 se jako řidič motorového vozidla pod vlivem alkoholu snažil ujet policejní hlídce, která se ho snažila zastavit, nereagoval na výstražná zařízení ani varovné výstřely, přitom najížděl do služebního vozidla policie. Byl proto odsouzen za trestný čin útoku na veřejného činitele k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku se zkušební dobou čtyř let.

V srpnu 2021 řídí motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody na čtyři měsíce se zkušební dobou osmnáct měsíců. Současně mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidle na dva roky.

V červenci 2022 přestože byl trestním příkazem uznán vinným z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky a byl mu mimo jiné uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidle na dva roky, po vědomém požití alkoholických nápojů řídil motorové vozidlo. Za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní byl odsouzen k úhrnnému peněžitému trestu 60 000 Kč a byl mu uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidle na dobu tří let.

V září 2022 ačkoliv mu byl trestním příkazem uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidle na dva roky, řídil motorové vozidlo, čímž spáchal přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní, za což byl odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře sto osmdesáti hodin. Současně mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidle na dobu dvou let.

13. Kromě uvedených trestných činů byl žalobce uznán vinným i z řady přestupků (viz napadené rozhodnutí).
14. Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší, pokud cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu [§ 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců].
15. Členské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývajícím rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta, pokud ohrožuje veřejný pořádek vzhledem k závažnosti spáchaného protiprávního jednání, avšak toto ohrožení není důvodem k vyhoštění podle článku 12 (článek 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty).

16. Krajský soud nepřisvědčil námitce poukazující na nesprávný výklad pojmu opakované závažné narušení veřejného pořádku. Výkladem tohoto pojmu se zabýval opakovaně Nejvyšší správní soud, například v nedávném rozsudku ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-44, či ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, podle kterých správní orgány nemusejí hodnotit, zda je cizinec aktuální hrozbou pro veřejný pořádek, pokud rozhodují o zrušení cizincova trvalého pobytu z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku v minulosti.
17. Zákon o pobytu cizinců pracuje s pojmem veřejného pořádku v mnoha ustanoveních. Tento pojem však nelze vykládat vždy stejně. Jeho význam se odvíjí od smyslu, okolností vzniku, původu a účelu konkrétního ustanovení. Výhrada veřejného pořádku se proto bude někdy vázat na činy spáchané v minulosti a jindy bude souviset s aktuálním chováním cizince (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52).
18. V tomto případě jde o zrušení trvalého pobytu z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku. Vymezení je tedy užší než při zrušení přechodného, zvláště krátkodobého pobytu (u kterých se obvykle zkoumá, zda by cizinec *mohl* při dalším pobytu narušit veřejný pořádek; § 46a až § 46g zákona o pobytu cizinců). Povolení k trvalému pobytu je ale také nejvyšším možným cizineckým pobytovým statutem, který cizinci umožňuje trvale pobývat na území České republiky. U takového cizince proto lze předpokládat, že se plně začlení do české společnosti a osvojí si její pravidla. Obzvláště se od něj očekává respekt k normám, které chrání základní práva a hodnoty (například život, zdraví či majetek).
19. Nelze říci, že by *opakované spáchání trestných činů* bylo vždy *opakovaným závažným narušením veřejného pořádku*, pro které lze cizinci zrušit trvalý pobyt. I když tomu tak často bude, vždy je nezbytné individuálně posoudit závažnost cizincova protiprávního jednání ve vztahu k veřejnému pořádku, jak ukládá už článek 9 odstavec 3 směrnice 2003/109/ES (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41, či ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33). Z tohoto článku směrnice také plyne, že při zrušení trvalého pobytu, na rozdíl od vyhoštění podle článku 12 směrnice, není nutné hodnotit *aktuální hrozbu*, kterou cizinec představuje pro veřejný pořádek. Ohrožení veřejného pořádku se při zrušení trvalého pobytu hodnotí jen ve vazbě na závažnost protiprávního jednání, kterého se cizinec dopustil už dříve.
20. Žalovaný se dostatečně zabýval závažností žalobcovy trestní minulosti. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že se žalobce z předchozích trestů nepoučil a protiprávního jednání se dopouštěl opakovaně. To značně zvyšuje pravděpodobnost, že se dopustí protiprávního jednání v budoucnu, a ukazuje na nedostatečné přijetí hodnot a pravidel společnosti, které má být žalobce trvale pobývajícím na území České republiky součástí. Žalobce především opakovaně řídí motorové vozidlo pod vlivem návykových látek, přičemž řízení motorového vozidla pod vlivem návykových látek, tedy ve stavu vylučujícím řádné a bezpečné ovládání motorového vozidla je nejtěžším z protiprávních jednání proti zákonu na pozemních komunikacích.
21. Žádný význam proto nemá ani tvrzení, že žalobce jinak žije řádným životem a že spáchal jen málo závažné trestné činy, za které nikdy nedostal nepodmíněný trest odnětí svobody. Pokud totiž stěžovatel opakovaně porušuje zákony a hrozí u něj riziko recidivy, není ve veřejném zájmu, aby mu stát nadále ponechal trvalý pobyt, tedy nejvyšší pobytový

status. Od posledního trestního odsouzení (z listopadu 2022) do rozhodnutí žalovaného (z června 2023) uplynula navíc jen krátká doba. Nelze proto ani mít za to, že se žalobce napravil.

22. Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru, že se žalobce dopustil opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, a byl tedy dán důvod pro zrušení jeho trvalého pobytu.
23. Krajský soud nesouhlasí ani s námitkou, podle níž byla nesprávně zhodnocena přiměřenost zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života.
24. Správní orgán či správní soud zkoumá při hodnocení přiměřenosti zásahu především závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území České republiky, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, jeho ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na území České republiky a intenzitu vazeb k domovskému státu (§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Zároveň zde platí přímá úměra, čím intenzivnější je zásah do soukromého a rodinného života, tím vyšší musí být intenzita narušení veřejného pořádku a tomu odpovídající veřejný zájem na vycestování cizince (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, nebo ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59).
25. Žalovaný proto postupoval správně, pokud poměřoval intenzitu zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života s intenzitou narušení veřejného pořádku. Vzal v úvahu také další okolnosti žalobcova případu. Podle nich žalobci sice svědčí délka jeho pobytu v České republice a není také sporu o tom, že na území České republiky žijí dvě dnes již zletilé děti žalobce a jejich matka, s nimiž žalobce udržuje kontakt, i když s nimi nežije. Žádný člen rodiny na něj ale není vázán materiálně ani pobytovým oprávněním.
26. Faktem je, že žalobce opakovaně porušil zákony, dlouhodobě tedy nerespektuje tuzemské společenské a právní normy a hrozí u něj riziko recidivy. Stát má proto legitimní zájem na tom, aby mu dále neposkytoval oprávnění tu trvale pobývat. To nelze zmírnit ani tím, že jedno odsouzení je již zahlazeno.
27. Krajský soud proto souhlasí s žalovaným, že rozhodnutí zasáhne do žalobcova života, tento zásah však nelze vzhledem k intenzitě trestné činnosti považovat za nepřiměřený.
28. Samotná skutečnost, že žalobce je ukrajinským občanem a že na Ukrajině trvá válka vyvolaná agresivním ruským útokem, neznamená, že žalobce nemá po zrušení trvalého pobytu další možnosti legálního pobytu na území České republiky, a to například žádost o udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a možnost žádat o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, či ze dne 29. 5. 2023, č. j. 4 Azs 133/2023-38). Ani z tohoto pohledu proto nelze dopady rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života žalobce považovat za nepřiměřené.
29. Podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 9. 2021, rozhodnutí ministerstva vydané z důvodu uvedeného mj. v § 37 odst. 1 písm. a) nabývá právní moci jeho oznámením a nelze proti němu podat odvolání. V souladu s citovaným ustanovením byl žalobce v napadeném rozhodnutí poučen, současně byl poučen o právu podat proti rozhodnutí v zákonné lhůtě 30 dnů správní žalobu. Z četné judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se citovaného ustanovení před novelizací provedenou zákonem č. 274/2021 Sb. vyplývá, že dvojinstančnost správního řízení není podmínkou ústavnosti

procesní úpravy. K dané otázce Nejvyšší správní soudu např. v rozsudku ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 Azs 192/2020-21, uvedl: „Ústavní soud již dříve nastínil, že „soustava přezkumných instancí je výsledkem poměřování na straně jedné úsilí o dosažení panství práva, na straně druhé efektivity rozhodování a právní jistoty“ (srovnej náleze ze dne 13. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, N 164/24 SbNU 201). Je v rukou zákonodárce, jak systém opravných prostředků (slovy nálezu – „přezkumných instancí“) nastaví a zda vůbec opravný prostředek uvnitř veřejné správy připustí. Ústavní soud totiž později výslovně konstatoval, že „absence dvojinstančnosti správního řízení protiústavnost bez dalšího nezakládá“ (srovnej náleze ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04, N 90/37 SbNU 241). Zároveň však Ústavní soud judikoval, že „i když z Listiny, Ústavy ani z mezinárodních smluv o lidských právech a svobodách nelze dovodit právo na odvolání ve správním řízení, přesto platí, že jestliže se zákonodárce rozhodne tento opravný prostředek v právním řádu zakotvit, vztahují se na něj kautely práva na jinou právní ochranu, mezi něž patří i požadavek legitimního očekávání účastníků, že orgány státu budou jednat způsobem, který zákon stanoví“ (srovnej náleze ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06, N 79/45 SbNU 211). Citovaná ústavněprávní východiska lze tedy shrnout tak, že dvojinstanční správní řízení není nezbytnou podmínkou ústavnosti procesní úpravy, avšak je-li odvolací instance zákonem garantována, podléhá právo na odvolání soudní ochraně. Ve světle těchto východisek je třeba hodnotit také nyní posuzovaný případ.“ Pokud s účinností od 1. 9. 2021 vyloučil zákonodárce proti rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění z důvodu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců odvolání jako řádný opravný prostředek ve správním řízení, nebyl žalobce na svých procesních právech zkrácen, rozpor předmětné právní úpravy s ústavním pořádkem ani mezinárodními smlouvami zde nebyl dán.

30. K námitce nesprávného doručování v průběhu správního řízení soud konstatuje, že oznámení o zahájení správního řízení ze dne 18. 1. 2023 bylo žalobci doručeno na adresu, na níž je hlášen, kde si jej žalobce dne 25. 1. 2023 osobně převzal. Na stejnou adresu mu bylo fiktivně doručeno vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Od 7. 2. 2023 byl žalobce v řízení zastoupen JUDr. Miroslavem Maškem, jehož prostřednictvím se k věci podáním ze dne 13. 2. 2023 vyjádřil. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo doručeno dne 13. 6. 2023 do datové schránky právního zástupce žalobce JUDr. Miroslava Maška. Současně bylo doručeno i žalobci, který si ho osobně převzal dne 20. 6. 2023. Žádnou chybu v doručování soud v posuzované věci neshledal.

V. Závěr a náklady řízení

31. Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný, jemuž však náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 16. října 2023

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně